

דער
ריינער קוואל

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ו ר"ט)

דאן איז יתרו געווארן א איד און האט געזאגט עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלקים. יעצט ווייס איך אז דער אויבערשטער איז דער אויבערשטער און איז העכער פון אלע אפגעטער.

זאגט דער זחר הק' אז ווען א גוי קומט און ער איז מודה צום אויבערשטן אז ער איז דער גאט, דעמאלט ווערט דעם אויבערשטנס נאמען זייער שטארק דערהויבן, סיי אויבן אין הימל און סיי דא אונטן.

זאגט דער רבי אין תורה י', אז נישט נאר ווען א גוי קומט, נאר אפילו א איד וואס ביז היינט איז ער געווען ווייט פונעם אויבערשטן, ער איז געגאנגען א גאנצן לעבן בגשמיות אין קטנות, און יעצט איז ער מכיר אז גיין, דאס איז נישט דער תכלית, דער תכלית איז נאר צו דינען גאט און זיין דבוק אינעם אויבערשטן. טון מצוות און לערנען תורה, צו זיין בשמחה און האבן אמונה, און זיך באנייען מיט'ן רבי'נס עצות, דאס איז דער תכלית.

זאגט דער זחר הק', און דער רבי זאגט עס אין לקוטי מוהר"ן תורה י', אז דער עיקר נחת רוח פונעם אויבערשטן, איז דווקא פון אזא איינעם וואס איז געווען גאר גאר ווייט פונעם אויבערשטן. אדרבה, אזא א מענטש וואס איז געווען אזוי ווייט פארנווארפן, און ער ווערט מקורב צום אויבערשטן, דאן ווערט דעם אויבערשטנס נאמען זייער זייער גרויס.

יעצט ווען מען האלט שוין אין די טעג פון פאר פורים איז טאקע די צייט זיך צו באנייען, מען דארף בעטן דעם אויבערשטן, "העלה מיר, עס קומען צו גיין הייליגע און גרויסע טעג, תשובה מאהבה,"

די שבת איז פרשת מתן תורה. דער טראוויצער מגיד פלעגט פארן צום רבי'ן צוויי שבועות א יאר. אויף שבת פרשת יתרו און נאכאמאל אויף שבת פרשת ואתחנן, ער פלעגט זאגן: "איך וויל באקומען תורה ביים רבי'ן", ווייל די צוויי פרשיות ליינט מען אין דער תורה פון מתן-תורה.

לאמיר זען א פסוק אין היינטיגן פרשה וועגן מתן-תורה. דער פסוק זאגט: "ויעמד העם מרחק" דער פאלק איז געשטאנען פונדערווייטנס, ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים. משה רבינו האט דערהערט אז דארטן וואו ס'איז פארנעפלט און פארטנקלט און פארנוואלקנט, דארטן איז דער אויבערשטער.

דער רבי אין תורה קט"ו רעדט ארום דערנוועגן אז, 'א מענטש דארף וויסן אפילו ס'איז אים שווער, עס גייט אים עפעס שווער אין עבודת השם, צום ביישפיל צו קענען אויפשטיין אינדערפרי צום דאווענען, ס'איז אים שווער צו מוותר זיין פאר א חבר אדער א ברודער. פאר איינעם איז שווער זיך צו טרעפן מיט זיינע מדות, יעדער איינער אויף זיין מצב און צושטאנד. זאל ער וויסן וואו ס'איז מיר שווער, דארטן איז מיי עבודת השם'.

ביי יתרו זעט מען טאקע, אז יתרו איז געווען א גרויסער גלח, ער האט געדינט אלע עבודה זרות שבועולם, אלע סארטן מאנות האט ער געמאכט, ער איז ממש געווען א גרויסער פארגרעבטער גוי. עד-כדי-כך אז פרעה האט אים גענומען פאר אן א-עצה-געבער, אזוי שטייט, ער איז געווען א יעצט ביי פרעה אין פאלאץ.

ווען כלל ישראל זענען ארויס פון מצרים און עס האט זיך געשפאלטן דער ים, ס'איז געווען מלחמת עמלק,

מען קען זיך באנייען, און בפרט די פרשה פון מתן-תורה, וואס אלע מפרשים זאגן, ר' נתן רעדט אויך דערוועגן אז פארנוואס זאגן מיר ביים דאווענען יעדן טאג ביי ברכות, 'ברוך אתה ה' נותן התורה', מען דארף זאגן לשעבר, 'נתן התורה', דער אויבערשטער האט שוין געגעבן די תורה.

זאגט ר' נתן, אז ניין, דער אויבערשטער געבט די תורה יעדן טאג מיט א פרישקייט, יעדן טאג איז דא נייע אופנים ווי צו דינען השם יתברך מיט נייע וועגן, ווייל דער אויבערשטער געבט א נייע תורה.

דער אויבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך קענען באנייען און זיך פרייען מיט 'מתן-תורה', דער עיקר כלי פון מתן-תורה איז שמחה, זיך פרייען יעדן טאג

מיט 'אשרינו', 'אשר בחר בנו מכל העמים', מיר זענען אידישע קינדער. געלויבט איז דער בורא אז מיר האבן אמונה, אונז האבן א מורא'דיגע מתנה פונעם אויבערשטן, 'הבוחר בעמו ישראל באהבה', דער אויבערשטער האט בוחר געווען אין אונז און מיר זענען צוריק בוחר אין אים.

בזכות דער הייליגער רבי, בזכות די הייליגע תורה, וועלן מיר זיך אלע אויפוועקן פון ניי, באקומען א נייע הארה, א נייע התחדשות, א נייע געפיל אין תורה, און בקרוב ממש זאל שוין נתגלה ווערן דער 'אור-הגנוז' וואס ליגט באהאלטן אין די תורה, און עס זאל שוין זיין אור חדש על ציון תאיר ונזכה כלנו במהרה לאורו, אמן ואמן.

באשעפער, דערביי האט ער דערציילט א מעשה: ער האט א קליינע טאכטער וואס האט זייער שטארק געוואלט האבן א וועגעלע פאר די דאלי (בובא). א גאנצן טאג האט זי געבעטן פון באשעפער נאר די איין וואך, "וועדעלע..." זי רעדט נישט געהעריג קלאר, מיט איר שפראך האט מען געהאלטן אין איין הערן, "מאמי, וועדעלע..."

איין מעשה'לע

די וואך האבן מיר מתפלל געווען אז מען דארף א מעשה פאר'ן רבינ'ס ליכט. ס'איז נישט אנגעקומען א מעשה פון די ליינער און מען האט נישט וואס צו דרוקן. און וואס מיינט איר טייערע קינדער? דער אויבערשטער האט אונז געשיקט א מעשה מען זאל האבן א מעשה אויף די תפלה...

א איד האט מיר אפגעשטעלט אינמיטן וועג צו כאפן א טרעמפ (היטש). אין אמת'ן האב איך מיר זייער געאיילט אבער איך האב נישט געקענט פארבייפארן א איד וואס ווארט אנצוקומען צו זיין ציל.

שמועסנדיג מיט אים האט זיך ארויסגעשטעלט אז ער איז א בן תורה און לעבט נאר מיט אמונה פון

מיר האבן איר געזאגט אז ווען דער אויבערשטער וועט העלפן וועט מען קויפן א וועגעלע, אבער מיר האבן בכלל נישט געוואוסט וויאזוי מיר וועלן דאס קענען איינהאנדלען. די אויסגאבן שטייגן וואס א טאג מער און די הכנסות דעקן דאס קוים מיט שוועריקייט. א וועגעלע פאר די דאלי איז נישט קריטיש וויכטיג. מען קען לעבן אן דעם אויף. זי וועט קענען חתונה האבן און אויפשטעלן אן ערליכע שטוב אן די וועגעלע פאר די דאלי.

אבער אז דער אויבערשטער האט געזען די צער פון א קליין קינד און געהערט איר תפלה האט ער

קארטל צו קענען אָפּנעמען א- - - וועגעלע פאר אַ דאָלי!

טייערע קינדער, איר הערט? שפּאַרט נישט קיין תּפּלה ווייל דער אויבערשטער איז דער כל-יכול און קען ענן אלעס צושטעלן וואס ענן דארפן. אפילו ס'זעט אויס אזוי ווייט פון ענקער השגות. פארן אויבערשטן איז גארנישט שווער.

שוין זיינע וועגן דאס איר צו שענקען אפילו דורך וועגן וואס מען האט נישט געקלערט אז ס'קען צושטאנד קומען. ס'הערט זיך פאנטאסטיש, אבער אזוי איז געווען די מעשה:

כ"ה אלול די געבורטסטאג פון דאס מיידל האפן מיר באקומען פון א חלוקה א קעסטל עופות און נאך. אפאר וויכטיגע זאכן און דערצו איז געווען א

ביינאכט דארף ער איבערקוקן די ביכער צו זען אויב אלעס שטימט.

"וואס?!" האט דער רבי געפרעגט. "יעדע נאכט דארפסטו פירן די חשבונות און אוועקגעבן אזויפיל טייערע צייט פאר גשמיות?! איין מאל א וואך דארף זיין גענוג! דינע עיקר חשבונות דארף זיין פאר'ן תכלית אנצוקומען צו יענער וועלט." פאר רבי נתן איז דאס געווען גענוג צו הערן. אויפ'ן פלאץ האט ער אפגעמאכט ביי זיך מיט א פּעסעטע החלטה: פון יעצט און ווייטער וועט ער באקוקן די ביכער נאר מוצאי שבת און מער נישט! די גאנצע וואך וועט ער ווידמען נאר אויף למוד התורה און עבודת התפלה.

יענע נאכט ווען זיין רעביצין איז אהיימגעקומען פון די ארבעט, איז רבי נתן נישט געווען אין שטוב. קלערנדיג אז איר מאן האט זיך אפּשר פארזוימט אין בית המדרש, איז זי אהינגעגאנגען אים זוכן. אבער צו איר אנטוישונג האט זי אים נישט געפונען דארט. גלייך האט זי זיך פארגעשטעלט

אין קורצן פון פריער:

ס'איז קוים אריבער א חדר פון ווען רבי נתן האט זיך באקענט מיט'ן הייליגן רבין און ער קען זיך נישט גענוג אָנזעטיגן פון דעם רבי'ס תורות און דיבורים. ער האט א געוואלדיגע תשוקה צו פארברענגען וואס מער מיט'ן רבין. וואוינענדיג אין נעמירוב וואס איז בלויז צוויי שעה וועג צו ברסלב, כאפט ער זיך אריבער ביי יעדע געלעגנהייט. און דאס מוז ער טון באהאלטענערהייט נישט אויפצואוועקן מחלוקת קעגן אים.

רבי נתן קומט אהיים פון בארדיטשוב וואו ער איז געפארן פאר מסחר און כאפט זיך ווידער אריבער צום רבין.

אצינד ליינט ווייטער:

אין א שמועס מיט'ן רבין האט רבי נתן אראפגעלייגט אביסל פון זיין סדר היום: בעקר גיבט זיך זיין רעביצין אפ מיט די פרנסה, זי שטייט אין געשעפט און נעמט אויף די קונדן, נאר

אז ער איז ווידער געפארן צו זיין רבי.

וואס וועט זיין מיט די חשבונות? האט זי זיך געזארגט. אויב ער וועט נישט היינט אויסרעכענען די חשבונות קען ארויסקומען א געלט שאדן. עס איז איר אינגאנצן נישט איינגעפאלן אז סייזוי וועלן די חשבונות נישט געמאכט ווערן דורך אים יענע נאכט און אויף נישט אין די קומענדיגן... ווען רבי נתן איז אהיימגעקומען און געמאלדן זיין רעביצין איבער זיין באשלוס מער נישט צו זיצן איבער די ביכער יעדע נאכט, איז דאס איר זייער שווער געפאלן.

רבי נתן שווימט אין ים התלמיד

אויף פריער איז רבי נתן געווען א מתמיד עצום, אבער יעצט איז ער אריינגעשווימען אין ים התלמיד און געלערנט מיט גרויס התמדה ממש יעדע מינוט פון טאג, וואס איז געווען איין לאנגע קייט פון עבודת השם. זיינע ארומיגע האבן שוין געוואוסט אז מען קען נישט סתם שמועסן מיט אים אפילו פון וויכטיגע ענינים; רבי נתן רעדט נאר וואס ער מוז! אלעס ביי אים איז געווען נאר תורה און נאכאמאל תורה. געשלאפן איז ער נישט מער ווי א פאר שעה א נאכט.

"רבי נתן, ווי קענט איר זיך באגיין מיט אזוי ווייניג שלאף?" האט מען אים געפרעגט.

"בטבע בין איך א פלינקער," האט ער געענטפערט. "איך טו אלעס זייער שנעל, אפילו מיין שלאף מאך איך פלינק..."

צוויי וואכן זענען אריבער און ווידער האט רבי נתן געמאכט דעם וועג צום רבי'ן. ער בענקט און לעכטצעט צום אייביגן קוואל.

"זייט מיין לעצטע באזוך ביים רבי'ן, מאך איך שוין די חשבונות נאר יעדע מוצאי שבת," האט רבי נתן

דערציילט דעם רבי'ן.

"יעדע איינציגסטע מוצאי שבת דארפסטו זיך אפגעבן מיט חשבונות?" האט דער רבי געפרעגט. "ווער ווייסט וואס אליהו הנביא וועט זאגן דערצו? אפשר קענסטו זיך באגיין מיט די חשבונות נאר איין מאל א חדש? די צייט וואס מען לעבט אויף די וועלט איז זייער קורץ. עס פליט אריבער זייער שנעל; נאך איידער דער מענטש כאפט זיך איז דאס לעבן שוין פארביי. ניץ אויס דיין טייערע צייט צו דינען דעם באשעפער, זע אריינצוכאפן תורה און עבודת השם וילאנג מען קען נאך."

(אליהו הנביא, וואס ער וועט מבשר זיין די גאולה, קען נישט קומען פרייטאג כדי נישט צו צעשטערן די חכמות צום שבת, אזוי אויף קען ער נישט קומען שבת קודש ווייל מען טאר נישט גיין קיין תחום שבת, לויט דעם איז מער מסוגל אז אליהו הנביא זאל קומען מוצאי שבת, דערפאר ווערט אליהו הנביא פיל דערמאנט ביי די זמירות פון מלוכה מלכה. דאס איז די סבה פארוואס דער רבי האט געמאנט פון רבי נתן, "וואס וועט אליהו הנביא זאגן?" אז אליהו הנביא וועט קומען מוצאי שבת און טרעפן רבי נתן זיצן איבער די חשבונות וועט נישט זיין געשמאק...) (געשמאק...)

רבי נתן האט זיך אהיימגעקערט מיט די הוראה פון רבי'ן און דאס איבערגעגעבן פאר זיין רעביצין וועלכע איז נישט צופרידן געווען. דער עול פון פרנסה איז איר געפאלן שווער. זי האט זיך אפגערעדט פאר איר שווער איבער איר מאנ'ס לעצטיגע פירונגען.

רבי נתן'ס פאטער איז געווארן אויפגעברויזט דערפון און האט אים פארגעהאלטן אויף זיין אויפפירונג. אויף די קרובים און חברים האבן אים געמוטשעט אז ער זאל אויפהערן מיט די מעשיות און ווערן צוריק

רבי'ס הדרָה צו לערנען און פארברענגען זיין גאנץ לעבן נאר מיט דינען דעם באשעפער.
ער איז געווען אזוי פארנומען מיט זיין סדר היום, אז ער האט ניטאמאל געהאט צייט צו הערן וואס מען רעדט איבער אים און אוודאי האט ער נישט געהאט קיין צייט זיך צו דינגען מיט די ארומיגע...

א נארמאלער מענטש... מען דארף זארגן פאר פרנסה און טון וואס מען דארף אין לעבן, אבער פאר רבי נתן זענען די אלע רייד אריין אין איין אויער און ארויס פון צווייטן. אלעס וואס ער האט געהערט און דערהערט זענען געווען נאר די רייד פון הייליגן רבי'ן. ער האט זיך געהאלטן פעסט מיט זיין החלטה צו אויספאלגן דעם

אכטונג: מען לאקערט אויף דיר!

אינדרויסן א פעדלער, און אויף זיין טיש זענען דא אינטערעסאנטע און ציענדע זאכן - שליסל האלטערס, לאמטערנעס, צינדערס, צאמלייג-מעסערס, און נאך. עס לוינט זיך צו גיין!.

אן צו איבערטראכטן, האבן אלע חברים אנגעפאנגען צו לויפן אן קיין אטעם. נאך פאר עס זענען אריבער פיר מינוט, זענען זיי שוין געשטאנען נעבען די חפצים, ארומגעשפילט און אויספרובירט, געפרעגט און געפארשט. דער פארקויפער - 'קובי' - מיטן קליינעם קאפל, אן קיין בארד און פיאות

האט געשמיכלט צו זיי, און געשמועסט מיט זיי ווי א לאנגיעריגער חבר. "חברה, איך האב אייך געברענגט שיינע מתנות, אמת? עס איז דא דא פונקטליך וואס איר האט ליב..."

"זאג נאר, וויאזוי הייסטו? ראובן, ריכטיג? איך זע אז די פארשטייט גוט צו מעסערלעך. הער זיך גוט איין, רובי", האט ער אים געזאגט פארמאכנדיג זיין לינקן אויג מיט א פריינטליכן ווינק. "איך קום דא נאכאמאל אין צוויי טעג ארום. אויב דו וועסט קומען דא, וועל איך דיר אנוועקלייגן אין זייט, א גוטער שיסער מיט קליינע קוילן, מיט וואס

המשך פון זייט 12

דו וועסט קענען שיסן פון ווייט, אן דעם וואס איינער זאל דיר קענען כאפן. דאס וואלט געווען גאר פאסיג פאר דיר רובי, ווייל איך זע אז דו ביסט א 'חברה-מאן'..."

ראובן האט נישט געכאפט, אז קובי פרובירט אים דא צו פארכאפן. גלייך מיטוואך, ווען ער האט געענדיגט זיינע לימודים, האט ער מודיע געווען פאר זיינע חברים אז ער גייט נישט קומען היינט צו מתמידים, ווייל ער איילט זיך צו קובי דער פעדלער. זיינע חברים האבן זיך געוואונדערט, "וואס?! ראובן דער מתמיד איז אזוי לייכט מוותר אויף זיין קביעות/דיגע חברותא מיט וועמען ער לערנט אזוי פלייסיג?! וויאזוי קען עס זיין?!" זיי זענען געבליבן לערנען, און ראובן האט זיך געאיילט צו קובי, אויף צו באקומען די ברייטע שמייכל, מיט זיין שיסער און זיינע איבערראשונגען.

קובי האט זיך אונטערגעשמיכלט מיט פרייד. אט-אט, איז ער מצליח אים צו כאפן!

דער יצר הרע מיט זיינע תחבולות, זוכט אונז צו כאפן, אז מיר זאלן זיין צוגעוואוינט צו קומען צו אים און זיך דרייען ביי אים, פונקט ווי יענער רוצח וואס האט געזוכט צו פארכאפן דעם קייזער'ס טאכטער.

דאס טייכל טרערן ביים היינלינג ציטן

דאס איז געווען אין די תקופה פון די קאמוניסטן, ווען רבי יוחנן איז געווען א 'געזוכטער', יעדעס מאל ארויסגיין פון שטוב איז געווען פארבינדן מיט סכנת נפשות.

ווען די טעג פון ראש השנה האבן זיך דערנענטערט האט ער מחליט געווען צו פארן קיין אימאן פאר יעדע פרייז. ער האט געטראפן א ארגינאלן איינפאל: זיין פנים האט ער פארדעקט מיט שמאטעס און אלטע קליידער מען זאל אים נישט דערקענען. אזוי איז ער געגאנגען צום באן סטאנציע. ווען די פארבייגייער האבן געזען דעם

מאדנעם פארשוין האבן זיי זיכער געמיינט אז ער איז געווארן ערגעצוואו צעקלאפט און צע'מזיק'ט, האבן זיי רחמנות באקומען אויף אים און אים געשענקט א פלאץ וואו צו זיצן, אזוי האט רבי יוחנן זוכה געווען צו דערגרייכן דאס הייליגע ארט אומאן.

ווען עס איז געקומען די צייט האט רבי יוחנן חתונה געהאט

צו די טאכטער פון דער גרויסן חסיד רבי געצ' פון אומאן.

רבי יוחנן איז געווען פאקאנט ווי זיין טאטע, אלס א גרויסער בעל כפי, ביי יעדע באזוך ביים רבי'נס ציין האט ער פארגאסן טייכן טרערן! נאס מאכנדיג דאס מצבה פון רבי'ן, אז אונזערע לייט האבן שוין געהאט א סימן: אויב דער ציין איז נאס פון טרערן - איז א סימן אז רבי יוחנן איז ערשט געווען דא...

רבי שמואל הורביץ ווען ער איז געווען אין אומאן, שרייבן ער אין זיין ספר גרויסע שבחים אויף רבי יוחנן: "ווען קען באשרייבן די עבודה פון רבי יוחנן

ווען רבי יוחנן איז נאך געווען א קליין קינד, האט ער זייער געבענקט צו מיטפארן מיט זיין פאטער רבי ברוך קיין אומאן צום הייליגן רבי'נס ציין, זיין טאטע רבי ברוך האט אבער זייער מורא געהאט. אבער נישט אזא סארט אינגל איז יוחנן געווען

אזוי גרינג מותר צו זיין אויף אזא חשוב'ע זאך, ער האט זיך איבערגעקלוקט, אין שנעלקייט האט ער איינגעפאקט אין טאטנס רענצל זיינע שבת'דיגע קליידער און געלאפן צום באן סטאנציע ווען ער איז דארט געשטאנען נאך פאר דער טאטע איז אהין געגאנגען.

ווען רבי ברוך איז אנגעקומען צום סטאנציע טרעפט ער דארט זיין

צדיק'ל ווארסן... ער פרובירט מיט אלע כוחות אים אפצורעדן פון פארן, זאגנדיג: "דו האסט דאך נישט קיין וועט אויף יום טוב..."

יוחנן ענטפערט: "ס'ליגט שוין אין רענצל!..."

ווען רבי ברוך האט געזען דאס בענקשאפט פון זיין קליינעם האט ער אים מיטגענומען קיין אומאן.

אינגער הייט האט זיך שוין אנגעזען אז דאס אינגל איז א לעכטיג וואויל קינד, אויף איין זיינע שפעטערע יארן איז ער געווען באוואוסט אלס א מסירות נפש איד. בפרט ווען ס'איז געקומען צו פארן קיין אומאן אויף ראש השנה האט ער זיך מוסר נפש געווען ווי מיר וועלן שוין זען.

שענסטע וואס איז נאר שייך געווען, און וואס ס'איז געבליבן האט ער אין זיינע קינדער גענומען שירים. ווען ער האט געוואוינט אין מאסקעווע אין די צייטן ווען הונגער האט געהערשט אין רוסלאנד, פלעגט רבי יוחנן שיקן פעקלעך 'טרוקענע ברויט' פאר זיינע חברים אין אומאן, זיי צו ראטעווען פון הונגער.

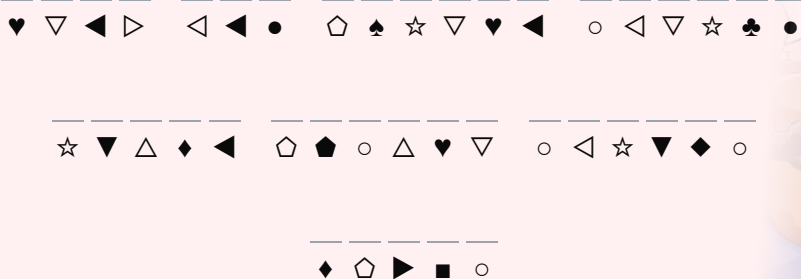
איינע פון די טעג איז געקומען א שווערע נסיון פאר די משפחה, דער שוואגער פון רבי יוחנן, דער חסיד רבי נפתלי צבי דובינסקי, איז פארשיקט געווארן קיין סיביר פאר גאנצע ניין יאר, ווען זיין גאנצע זינד איז געווען אז ער האט איבערגערעדט א צווייטן איד צו היטן שבת!

די יארצייט פון רבי יוחנן פאלט אויס די וואך כ"ו שבט רבי יוחנן בן רבי ברוך גאלאנט (בארדיטשובער) פארזעצונג קומענדיגע וואך בעז"ה

בן רבי ברוך בארדיטשוב'ער? יעדן טאג גייט ער צום ציון פון רבי'ן אויף א באשטימטע צייט און לאזט גיסן טייכן טרערן פון זיינע געשוואלענע אויגן מיט א געוויין פון טיפעניש פון הארץ, עס דאכט מיר אז אזא סארט עבודה און געוויין ביים רבי'נס ציון האב איך קיינמאל בעפאר נישט געזען ביי קיין שום מענטש.

זיין בושא און תשובה ביים עסן און אנדערע טאג-טעגליכע ענינים... זיין עסן שבת קודש, זיין רבון כל עולמים, די זמירות שבת און ברכת המזון, קען מען נישט אראפשייבן. יעדע פערטל שעה קלאפט ער מיט זיין פינגער זיך דערמאנענדיג 'וואו בין איך אין דער וועלט? ווען זיין פנים ווערט פארפלאמט רויט. אזוי אויף זיין דאווענען און שעורים קבועים און זיין שפלות וואס ער האט פארמאגט איז א גרויס וואונדער. גאר א נוארימקע הארץ און א גרויסער בעל חסד איז רבי יוחנן געווען. ווען א גאסט איז געקומען צום אים אין שטוב, האט ער צוגעשטעלט דאס בעסטע און

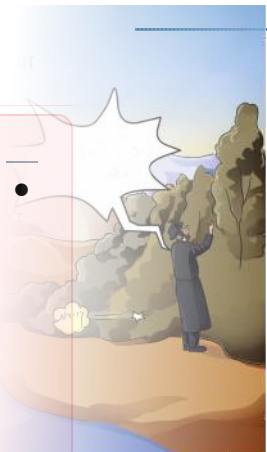
וואס שרייט דער איד?

ליין די ווערטער מיט די הילף פון די סימנים דא אונטן

אותיות קאוד

כ	י	ט	ח	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א
▼	☆	★	◇	◆	○	●	△	▲	□	■
ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ס	נ	מ	ל
◊	◆	♦	♥	♣	♠	▷	▶	◀	◀	▽

מעשה י'
דער בערגער און דער
אדמאן #7

סיפורי מעשיות משנים קדמונים

פארוואס זיי האבן נישט דאס 'כתב'!
און צו דערקענען אים - איז בוודאי
נישט מעגליך - ווארן עס איז שוין
אָוועקגעגאנגען [אריבערגעגאנגען] א
לאנגע צייט.
און זי האט שוין נישט געוואלט
קוקן, אויף קיין שום 'סימנים' - ביז
מ'וועט איר ברענגען דאס 'כתב' פון
איר 'האנט' אליין - ווארן אויף דעם
'ערשטן' [מלך], האט זי זיך [דאך] אויף
געמיינט, אז דאס איז 'ער' בוודאי -
און אזוי [אויך] אויף דעם 'אנדערן' [מלך]
וכו' - איבערדעם [צוליב דעם] האט זי
שוין נישט געוואלט קיין שום 'סימנים'
וכו', כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].
און דער 'בחור' (דהיינו: דעם 'בערגער'ס
זוהר), האט זיך מיישב געווען: "ער
קען דא קיין שׁהיות נישט מאכן (פֿלומר:
ער קען דא נישט זיממען - ווארן טאמער ווערט
מען געוואר אז ער איז דא, וועט אים דער 'קיסר'
הרָקענען, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!"
האט ער זיך מיישב געווען: "ער וועט
זיך ווידער אומקערן צו זיין 'ארט',
אין דער 'מדבר' אריין, וואס ער איז
פריער דארט געווען - און דארט וועט
ער איבערלעבן [אפֿלעבן] זיינע יאהרן!"

דערנאך האט זיך מיישב געווען דער
'בחור' (דהיינו: דעם 'בערגער'ס זוהר):
"ביז ווילאנג וועט מען עס אים אלץ
פארשיקן ווייטער?" - האט ער זיך
מיישב געווען: "ער אליין וועט זיך
לאזן אהין" (דהיינו: צו דער 'בת-קיסר') -
טאמער וועט ער פועלן!
און ער איז געגאנגען און געגאנגען -
ביז ער איז אהינגעקומען - און ער
האט געזאגט: "ער האט א זאך, וואס
ער וועט בוודאי פועלן!"
און ער איז געקומען, און האט געזאגט
זיין 'שיר' - און ער האט געזאגט
נאכמער 'סימנים', זייער-גוטע
'סימנים' - און ער האט זי דערמאנט:
"אז ער האט מיט איר אין איין 'חדר'
געלערנט" - און נאך אנדערע 'סימנים'
- און ער האט איר אלץ אויסדערציילט:
"אז 'ער' האט געשיקט די 'מלכים'
הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט], און אז 'ער'
האט באהאלטן דאס 'כתב' אין א
'בויס' - און אלדינג [אלעס] וואס מיט
אים האט זיך איבערגעטאן [אפגעטוהן]!"
אבער זי האט דערויף גארנישט
געקוקט (און די ערשטע 'דריי מלכים', האבן
בוודאי אויף געמוזט זאגן עפעס 'טעמים',

האט ער זיך מפקיר געווען, [איז אויב] וועט ער פועלן, [וועט ער] פועלן - און [אז] נישט, וואס וועט ער דא איינשטעלן, ווארן ער זיך א 'מופקר', אזוי ווי דער שטייגער איז פון א 'רוצח'.

און דער 'רוצח' איז געגאנגען - און האט אנגעקויפט זייער אסאך 'סחורות', משונה פיל - און ער האט געמאכט 'גילדענע פייגלעך' - און זיי זענען געמאכט געווארן מיט [פאכמאנישע] 'מלאכות', אז מ'האט געמיינט [אז] זיי לעבן - זיי זענען געווען נאטירלעך, פונקט אזוי ווי 'לעבעדיגע פייגלעך'.

ווי דער האט ער געמאכט 'גילדענע זאנגען' - און די 'פייגל' זענען געשטאנען אויף די 'זאנגען' - און דאס אליין איז געווען א 'חידוש', וואס די 'פייגל' שטייען אויף די 'זאנגען', און די 'זאנגען' ווערן נישט צובראכן - ווארן ס'געווען 'גרויסע פייגל'.

און ער האט ווידער געמאכט [פאכמאנישע] 'מלאכות' - אז ס'האט זיך געדאכט, אז די 'פייגל' שפילן - און 'איינע' האט געקנאקט [מיטן ציגן] - און 'איינע' האט געשווישטשעט - און 'איינע' האט געזינגען.

און דאס איז אלץ געווען מיט 'תחבולות' [מיטלן] - ווארן 'מענטשן' זענען דארטן געשטאנען אין א 'חדר' [צימער] וואס ס'איז געווען אויף דער 'שיף' - און די 'מענטשן' זענען דארט געשטאנען אונטער די 'פייגל' - און די 'מענטשן' האבן דאס אלץ געטאן - און ס'האט זיך געדאכט, אז די 'פייגל'

און ער איז געגאנגען און געגאנגען, כדי ער זאל קומען צו דער 'מדבר' - און ער איז אהינגעקומען צו דער 'מדבר' הנ"ל.

דערווייל [אינצווישן] ווי דאס האט זיך אלץ געטאן [אפגעטיהן] - דערווייל זענען אַוועקגעגאנגען [אריבערגעגאנגען] זייער אסאך יאהרן - און ביי דעם 'בחור' איז געבליבן אין דער דעה [געדאנק]: "אז ער זאל דארט אַוועקזיצן [אפזיצן] אין דער 'מדבר', און ער זאל דארט איבערלעבן [אפּלעבן] זיינע יאהרן!" - וועדליג [לויט] ווי ער האט אפגעשאצט דאס גאנצע לעבן פון דעם מענטשן אויף דער וועלט, איז ביי אים אפגעקלערט [אויסגעפארשט] געווארן אין זיין דעה [געדאנק]: "אז ס'איז גוט דא אין דער 'מדבר', איבערצולעבן [אפּצולעבן] זיינע יאהרן!"

און ער איז דארט געזעצן - און האט געגעסן פון די 'פירות' וכו', כנ"ל.

און אויף דעם יום, איז געווען א 'רוצח' - און דער 'רוצח' האט געהערט: "אז ס'געפינט זיך אזוי א [אזא] 'יפת תואר' אויף דער וועלט - האט ער געוואלט זי אויפכאפן [כאפן] - כאטש ער האט זי נישט געדארפט, ווארן ער איז געווען א 'סריס' - נאר ער האט געוואלט זי כאפן, כדי ער זאל זי פארקויפן צו א 'מלך' - וועט ער פאר איר נעמען, זייער אסאך 'געלט'."

און דער 'רוצח' האט אנגעהויבן זיך צו פארען אין דער זאך (דהיינו: ער זאל זי קענען אויפכאפן) - און א 'רוצח' איז זיך 'מופקר' -

"[אז] זי וועט צו אים גיין!"

און איר סדר איז געווען: ווען זי פלעגט גיין אין 'מארק' - פלעגט זי זיך פארענגען דאס 'פנים' - כדי מ'זאל אויף איר נישט קוקן - ווארן 'מענטשן' וועלן קענען אנדערפאלן, און 'חלשות' בלייבן וכו', מחמת [צוליב] איר שיינקייט, כנ"ל [ווי אויבנדערמאנט].

איז די 'בת-קיסר' געגאנגען - און האט זיך דאס 'פנים' פארהאנגען - און זי האט מיט זיך גענומען, אירע 'פאנעס'.

און א 'וואך' [זעלנער צו היטן], איז איר נאכגעגאנגען.

און זי איז געקומען צו דעם 'סוחר' (דהיינו: צו דעם 'רוצח' וואס ער האט זיך פארשטעלט פאר א 'סוחר') - און זי האט ביי אים געקויפט 'סחורות' - און זי איז זיך אנועקגעגאנגען.

האט ער איר געזאגט (דהיינו: דער 'רוצח' דער 'סוחר'): "אז דו וועסט נאכאמאל קומען, וועל איך דיר ווייזן נאך שטענערע זאכן דערפון, זייער וואוילע [וואונדערליכע] זאכן!" און זי האט זיך אומגעקערט אהיים!

דערנאך איז זי ווידער אמאל געקומען - און האט געקויפט ביי אים 'סחורה' - און איז ווידער אהיימגעגאנגען!

און דער 'רוצח' איז דארט געשטאנען א [שטיק] צייט.

דערווייל איז די 'בת-קיסר' שוין געוואוינט [צוגעוואוינט] געווארן ביי אים צו זיין - זי פלעגט אפט, צו אים אריינצוגיין.

אליין שפילן - ווארן זיי זענען געמאכט געווארן מיט 'דראטן', מיט [פאכמאנישע] 'מלאכות' - האט זיך [דעריבער] געדאכט, אז די 'פייגל' אליין טוען דאס אלץ.

און דער 'רוצח' איז געגאנגען מיט דעם אלעמען - צו דער 'מדינה' וואס די 'בת-קיסר' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט] איז דארט געווען - און ער איז געקומען צו צו דער 'שטאט' וואס זי איז דארט געווען - און ער האט זיך אנדערגעשטעלט מיט זיין 'שיף' אין 'ים' - און האט די 'שיף' געאנקערט [אפגעשטעלט אויף א פלאץ].

און ער האט זיך געמאכט פאר א גרויסן 'סוחר' - פלעגט מען אריינגיין צו אים, מ'זאל ביי אים קויפן 'סחורות טייערע' - און ער איז דארט געשטאנען א [שטיק] צייט, א פערטל יאהר און ווייטער [מער].

און מ'האט אלץ געטראגן זייער שיינע 'סחורות', וואס מ'האט ביי אים געקויפט. האט די 'בת-קיסר' אויך חשק געהאט, ביי אים צו קויפן 'סחורה' - האט זי צו אים געשיקט [געבעטן]: "אז ער זאל צו איר טראגן 'סחורה'!"

האט ער צו איר אפגעשיקט [מדיע געווען]: "[אז] ער באדארף דאס נישט, אז ער זאל טראגן 'סחורה' צום 'קונה' אין 'שטוב' אריין - כאטשע זי איז א 'קיסר'ס טאכטער' - [און] ווער ס'באדארף 'סחורה', זאל צו אים קומען!" - און א 'סוחר' קען [דאך] קיינער נישט גייטן [צווינגען] דערויף.

האט זיך די 'בת-קיסר' מיישב געווען:

לאמיר זיך פאר הערן

די צענטע מעשה - דער בערגיר מיטן ארימאן (7)

- ☐ אין גרעניץ
☐ אין ים
- ז. האט דער רוצח מסכים געווען צו קומען פארקויפן זיין סחורה צו די בת קיסר?
☐ יא
☐ ניין
☐ נאר די ערשטע מאל
- ח. וואס האט דער סחור געזאגט פאר די טאכטער פון קיסר ווען זי איז געקומען קיין סחורה?
☐ אז ביים קוסעדיגע מאל וועל איך יא קומען צו דיר פארקויפן די סחורה
☐ אז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר ווייזן נאך שענעדיג זאכן
☐ אז דו וועסט נאכאמאל קומען וועל איך דיר פארקויפן פאר ביליגער
- ט. וויפיל מאל איז די בת קיסר אריין אין שיף פונעם רוצח?
☐ צוויי מאל
☐ צוואנציג מאל
☐ זי פלעגט אפט אריין גיין
- י. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
☐ יא
☐ ניין
☐ א חלק

- א. ווען דער זון פון בערגיר איז געקומען וואס האט אים די טאכטער פון קיסר געזעט?
☐ אז זי איז זיך מסדך מיט אים
☐ זי האט נישט געוואלט קוקן אויף קיין סימנים ביז מוועט איר ברענגען די כתב פון איר האנט אליין
☐ זי האט אים געפרעגט פון וואו האבן די ערשטע דריי קעניגן געוואלט
- ב. וואו אהן איז דער זון פון בערגיר נאכדעם געגאנגען?
☐ צו מדבריות
☐ צו די מדבר וואס ער איז פריער דארט געווען
☐ ער איז געבליבן אויף זיין פלאץ
- ג. פארוואס האט דער רוצח געוואלט כאפן די בת קיסר?
☐ כדי איר צו פארקויפן און געסען פאר זיך די געלט
☐ כדי זיך מיט איר מסדך זיין
☐ כדי איר צו הרגענען
- ד. וועלכע מין סארט פייטאלאך האט דער רוצח געמאכט?
☐ פון נאלד
☐ פון קיפער
☐ פון זילבער
- ה. וואס האט געמאכט די פייטאלאך זינען?
☐ מלחמה זיי אויס געלערנט צו זינען
☐ עס זינען געווען מענטשן פארשטעלט אויז ווי פיינליעך
☐ מענטשן וואס זינען געשטאנען אין א צימער אונטער דעם האבן עס געמאכט מיט דראטן
- ו. וואו האט זיך דער רוצח געשטעלט מיט זיין שיף?
☐ אין טייך

טיפעד געטראכט

אויף וועמען טאך ווערט דערמאנט אין די מעשה אז ער איז א "רוצח"?

וועלכע מעשה טאך ווערט דערמאנט "רוצח"?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

אויף וועמען דערציילט דער רבי ביי די מעשה - אז ער האט געזאגט א ליגנט?

דער צווייטער מלך "זאל ער זאגן דעם אמת איז זיך פאר אים נישט גוט... האט ער איר געקענט. ער ווייסט נישט"

געוויינער אויף בערגער ועני 6# איז הילד החשוב נחמן זילביגער, בית שמש כתה ו'.

צו ענטפערן די בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5-3333-72 646-585-3040

אכטונג: מען לאקערט אויף דיר!

אין די מעשה:

געמאכט, אז עס זאל אויסזען ווי איינע טשיפטשעט מיט'ן מויל, און דער אנדערער זינגט.

מענטשן האבן געהאלטן אין איין קומען און גיין פון זיין שיר, און דער קייזער'ס טאכטער האט אים געבעטן אז ער זאל קומען צו איר, אבער ער האט נישט געוואלט. ביז, ער האט מצליח געווען, אז זי איז געווארן צוגעצויגן צו קומען צו אים, און זי איז אריינגעגאנגען צו אים.

זייענדיג דארטן, האט ער איר געזאגט, "קום אריין נאך טיפער, וועל איך דיר ווייזן פיל שענערע זאכן". אזוי, איז זי געווארן צוגעוואוינט זיך צו דרייען ביי אים.

ביים ענדע פון 'קריאת-שמע ליינען' איז פנחס געקומען שנעל צו זיינע חברים, און ער האט זיי דערציילט:

איך בין פריער געווען אין די שטיבלעך - פרעגטס נישט וואס עס איז דא דארט! עס שטייט דארט

המשך אויף זייט 5

עס ווערן פארשפרייט קלאנגען, אז עס איז דא א קעניגליך טאכטער, וואס איז אזוי שיין, אז עס זענען דא וואס פאלן אויפן ערד פון איר גרויס שיינקייטן. אנדערע, ווערן אינגאנצן אפגעשוואכט ווען זיי קוקן אויף איר.

מיט די גאנצע כבוד און חשיבות וואס זי האט באקומען, איז איר נישט איינגעפאלן אז עס איז דא איינער וואס ארבעט פיכער האפטיג איר צו פארקאפן. אט דער איינער, איז בכלל נישט געווען קיין לייכטער מענטש. פארקערט, ער איז געווען א מערדער! ער האט בכלל נישט גערעכנט אז ער וועט קענען חתונה האבן מיט איר. נאר וואס דען איז געווען זיין ציל? ער האט געטראכט צו זיך, 'איך וועל איר כאפן, און פארקויפן פאר א קעניג, פאר אסאך געלט. אזוי, וועל איך גאר שטארק רייך ווערן!'

וואס האט ער געטון צו מצליח זיין אין זיין בייזוויליגן פלאן? ער האט זיך איינגעהאנדלט פיל סחורה. ער האט געמאכט גאלדענע פייגלען וואס שטייען אויף גאלדענע זאנגען, און עס איז געווען זייער אינטערעסאנט צו זען וויאזוי די דינע זאנגען ווערן נישט איינגעבראכן. נאך א זאך האט ער

חלק מחוצאות הגליון נתנדב ע"י
ה"ר שמואל חיים אפעל ה"ו
לרגל הולדת בנו למול טוב

לזכות החרוץ שמואל בן שרה חנדא
והכלה שרה מרים בת ברוחיה
שיזם לבנות בית נאמן בישראל דורות ישרים
ומבורכים

חלק מחוצאות הגליון נתנדב ע"י
ה"ר יואל יאראוויטש ה"ו
לרגל הולדת נכדו למול טוב